

THRENI

Adecă tânguiriile lui Ieremie prorocului.

Și au fost după ce în robie au căzut Israil și Ierusalimul s-au pustiit. Șezut-au Ieremie prorocul plângând și s-au jeluait cu această tânguire spre Ierusalim și, cu amar suflet suspinând și văietându-să, au zis:

Cap 1

Alef

1. n ce chip șeade sângură cetatea cea plină de norod! Făcutu-s-au ca o văduvă doamna limbilor; căpeteniia împărățiilor au căzut supt dăjduire.

Veth

2. *Plângând au plâns noaptea și lacrămile ei în fălcile ei. Nu iaste cine să o mângăie dintru toți iubiții ei. Toți priiatinii ei o au urgisit și i s-au făcut nepriiatini. *Ieremie. 13, 17.

Ghimel

461r 3. Mutatu-s-au Iuda pentru năcazul și mulțimea || robiei. Lăcuit-au între limbi, nici au aflat odihnă. Toți cei ce o gonea o au apucat între strâmturi.

Doleath

4. Ulițele Sionului să jeluiesc, căci că nu sânt carii să vie la praznic. Toate porțile ei sânt strâcate, preoții ei suspinând, fecioarele ei ponosite și ea-i împresorată de amărăciune.

He

5. Făcutu-s-au vrăjmașii ei în cap, nepriiatinii ei s-au îmbogățit, că Domnul au grăit asupra ei pentru mulțimea nedreptăților ei. Mititeii ei s-au dus spre robie înaintea feații celui ce-i năcăjiia.

Vau

6. Și au ieșit de la fata Sionului toată podoaba ei. Făcutu-s-au căpeteniile ei ca berbecii ce nu află pășune și s-au dus fără tărie înaintea feații celui ce-i urma.

Zain

7. Adusu-ș-au aminte Ierusalimul de zilele năcazului său și de neleguirea tuturor celor dorite ale sale, care avusease din vechile zile, când cădea norodul ei în mâna vrăjmașului și nu era ajutoriu. Văzutu-o-au vrăjmașii și au batjocorit sâmbetele ei.

Heth

8. Păcat au păcătuit Ierusalimul, pentru aceeaa nestatornică s-au făcut. Toți cei ce o slăviia o au urgisit, căci că au văzut ocară ei. Iară ea suspinând s-au întors îndărăpt.

Theeth

9. Gunoaiiele ei în picioarele ei, nici ș-au adus aminte de sfârșitul său. Pusu-s-au jos foarte, neavând mângăietoriu: „Vezi, Doamne, năcazul meu, că s-au rădicat neprietinul!”

Iod

461v 10. Mâna sa o au tremis vrăjmașul la toate ceale dorite ale ei. Că au văzut limbile întrate în sfințitoriul său, de carele porunci |seși să nu între în bisearica Ta.

Caf

11. Tot norodul ei suspinând și căutând pâine. Dat-au toate ceale scumpe pe bucate, a-și stâmpăra sufletul. Vezi, Doamne, și socoteaște, că m-am făcut ticăloasă!

Lamed

12. O, voi toți carii treaceți pre cale, luați aminte și vedeți de iaste dureare ca durearea mea; căci că m-au cules precum au grăit Domnul în zioa mâinii iuțimei Sale.

Mem

13. Dintru înălțime au tremis foc în oasele mele și m-au deprins. Întins-au cursă picioarelor mele, întorsu-m-au îndărăpt. Pusu-m-au pustiită, toată zioa de măhnire împilată.

Nun

14. Priveghiat-au jugul nedreptăților mele. În mânilor lui s-au învăluit și s-au pus în grumazul meu. Slăbit-au putearea mea, datu-m-au Domnul în mâna din carea nu mă voi putea scula.

Sameh

15. Depărtat-au pre toți măriții miei Domnul, din mijlocul meu. Chemat-au asupra mea vreamă, ca să zdrobească pre aleșii miei. Teasc au călcat Domnul fecioarei featei Iudei.

Ain

*Ieremie 14, 17. 16. *Pentru aceea, eu plângând și ochiului meu izvorând ape. Că s-au depărtat de la mine mângăietoriul, care ar întoarce sufletul meu. Făcutu-s-au fiii miei pierduți, căci că m-au biruit nepriiatinul.

Fe

17. Întins-au Sionul mânilor sale, nu e cine să o mângăie. Poruncit-au Domnul asupra lui Iacov; împrejurul lui, vrăjmașii lui. Făcutu-s-au Ierusalimul ca cea pângărită de ale lunii || între dânșii.

Ms 20
1r

Sade

18. Drept e Domnul, că gura Lui spre mânie o am chemat. Auziți, rogu-vă, toate noroadele, și vedeți durearea mea: fecioarele mele și tinerii miei s-au dus spre robie!

Cof

19. Chemat-am priiatinii miei, și aceia m-au înceluit. Preoții miei și bătrânii miei în cetate s-au sfârșit, că au cercat șieș bucată, să stâmpere sufletul său.

Res

20. Vezi, Doamne, că mă năcăjesc! Turburatu-s-au pântecel meu, surpatu-s-au inima mea întru mine însămi, că de amărăciune sânt plină. Afară m-au omorât sabiia, și în casă moartea aseamenea iaste.

Sin

21. Auzit-au că eu suspin și nu iaste cine să mă mângăie. Toți nepriiatinii miei au auzit răul meu, veselitu-s-au, căci că Tu ai făcut. Adus-ai zioa mângăierii și vor fi aseamenea mie.

Thau

22. Să între toată răotatea lor înaintea Ta și-i culeage pre dânșii precum m-ai cules pre mine pentru toate nedreptățile mele. Că multe sânt suspinurile mele și inima mea măhnită.

Cap 2

Alef

1. n ce chip au acoperit cu ceață, întru iuțimea Sa, Domnul fata Sionului! Lepădat-au din ceriu pre pământ cinstita lui Israil și nu Ș-au adus aminte de așternutul picioarelor Sale în zioa iuțimii Sale.

Veth

2. Surupat-au Domnul, nici au iertat, toate ceale înfrâmsățate a lui Iacov. Strâcat-au întru iuțimea Sa tăriile featei Iudei și le-au oborât pre pământ. Pângărit-au împărăția și căpeteniile ei.

Ghimel

3. Frânt-au întru mâniia iuțimii Sale tot norodul lui Israil. Întors-au îndărăpt dreapta Sa de cătră | fața nepriiatinului. Și au aprins în Iacov ca o pară de foc ce mistuiaște prinprejur. 1v

Daleth

4. Încordat-au arcul Său ca neprietinul, întărit-au dreapta Sa ca vrăjmașul și au ucis tot ce era frumos a să vedea în cortul featii Sionului, vărsat-au ca focul urgia Sa.

He

5. Făcutu-s-au Domnul ca un neprietin, surpat-au pre Israil, surpat-au toate șanțurile ei, răsipit-au întăririle ei și au plinit în fata Iudii pre cel smerit și pre cea smerită.

Vau

6. Și au răsipit ca o gredină șatra sa, prăpădit-au cortul său. Uitării au dat Domnul în Sion praznicul și sâmbăta și spre ocară și spre urgiia iuțimii Sale, pre împăratul și preotul.

Zai

7. Lepădat-au Domnul oltariul Său, blăstemat-au sfințeniia Sa; dat-au în mâna nepriiatinului zidurile turnurilor ei. Glas au dat în casa Domnului, ca în zioa de praznic.

Heth

8. Gândit-au Domnul a răsipi zidul featii Sionului. Întins-au funea Sa și n-au întors mâna Sa de cătră pierdere. Și s-au jelit zidul dinnafară și zidul așijderea s-au răsipit.

Theth

9. Împilate sânt la pământ porțile ei, pierdut-au și au zdrobit râteazele ei, pre împăratul ei și căpeteniile ei întru neamuri. Nu e leage și prorocii ei n-au aflat vedenie de la Domnul.

Iod

10. Șezut-au pre pământ, tăcut-au ceale bătrâne featele Sionului. Prăsărat-au cu cenușe capetele sale, încinsu-s-au cu tărsini, plecat-au la pământ capetele sale fecioarele Ierusalimului.

Caf

11. Scăzut-au de lacrimi ochii miei, turburatu-s-au ceale dinlăuntru ale meale. Vărsatu-s-au pre pământ hicatul meu, pentru zdrobirea featii norodului meu, când scădea pruncul și cel ce suge în ulițele târgului.

Lamed

2r 12. Maicelor sale au zis: „Unde e grâul și vinul?” când slăbea ca niște răniți în ulițele cetății, când || își aburea sufletele sale în sânul maicelor sale.

Mem

13. Cui te voiu asămăna sau cui te voiu închipui, fata Ierusalimului? Cu cine te voiu măsura și te voiu mângăia, fecioară, fata Sionului? Că mare e ca marea zdrobirea ta. Cine te va vindeca?

Nun

14. Prorocii tăi au văzut ție cele mincinoase și bolunde, nici descoperea nedreptatea ta, ca să te cheme la pocăință. Și Ț-au văzut ție priimiri mincinoase și lepădări.

Sameh

15. Plesnit-au ție cu mânilor toți cei ce trecea pre cale. Șuierat-au și au clătit cu capul său de fața Ierusalimului, zicând: „Au aceasta e cetatea podoabei cei desăvârșit, bucuriia a tot pământul?”

Fe

16. Deșchis-au asupra ta gura sa toți neprietenii tăi. Șuierat-au și au scrășnit cu dinții și au zis: „Îmbuca-o-vom. Iată, aceasta e zioa carea o așteptam; aflatu-o-am, văzutu-o-am”.

Ain

17. *Făcut-au Domnul ceale ce au gândit, plinit-au cuvântul Său, care-l poruncise din zilele de demult. Strâcat-au și n-au iertat și au veselit de tine pre nepriiatinul și au înălțat cornul vrăjmașilor tăi.

*Preoți 26, 14.
2 Leage 28, 15.

Sade

*Ierem. 14, 17. 18. Străgat-au inima lor cătră Domnul, preste zidurile featii Sionului: *„Scoate, ca o
Sus 1, 16. răpejune lacrămi, zioa și noaptea! Nu-ți da odihnă, nici tacă geana ochiului tău!”

Cof

19. Scoală, laudă noaptea în începutul străjilor, varsă ca apa inima ta întru vederea Domnului. Rădică cătră El mânil tale pentru sufletul mătiteilor tăi, carii n-au slăbit de foame în capul tuturor ulițelor.

Reas

20. Vezi, Doamne, și socoteaște pre cine ai cules așea! Au doară vor mânca muierile rodul său, pre cei mititei de câte o palmă? Deacă să ucidă în jârtvelnicul Domnului preotul și prorocul?

Sin

21. Zăcut-au pre pământ afară pruncul și bătrânul. Fecioarele mele și tinerii miei au căzut de sabie. Omorātu-i-ai în zioa iuțimii Tale. Lovit-ai și n-ai miluit. |

Thau

2v

22. Chemat-ai ca la zi de praznic pre cei ce m-ar înfricoșa dinprejur și n-au fost în zioa iuțimii Domnului cine să scape și să să lase. Pre carii i-am crescut și i-am hrănit, nepriiatinul meu i-au mistuit.

Cap 3

Alef

1. u, omul cel ce văz sărăciia mea în varga urgii lui.

Alef

2. Pre mine m-au mânat și m-au adus întru întunearec, și nu în lumină.

Alef

3. Numai în mine au întors și iară au întors mâna Sa toată zioa.

Veth

4. Veache ai făcut piialea și trupul meu l-au zdrobit cu oasele mele.

Veth

5. Zidit-au împrejurul meu și m-au încunjurat cu fiare și cu osteaneală.

Veth

6. În ceale întunecoase m-au așezat ca pre morții veacului.

Ghimel

7. Zidit-au împrejur asupra mea, să nu ies. Îngreoiat-au obezile mele.

Ghimel

8. Ci și când voiu chema și mă voiu ruga, lepădat-au rugăciunea mea.

Ghimel

9. Închis-au căile mele cu pietri cioplite; cărările mele le-au răsturnat.

Daleth

10. Urs ce pândeaște s-au făcut mie, leu într-ascunsuri.

Daleth

11. Cărările mele le-au răsturnat și pre mine m-au frâmt; pusu-m-au pustiită.

Daleth

12. Încordat-au arcul său și m-au pus ca un sămn la săgeată.

He

13. Trimis-au în răunchii miei pre featele tulbei Sale.

He

14. Făcutu-m-am de râs a tot norodului meu, cântecul lor toată zioa.

He

15. Împlutu-m-au de amărăciune și m-au îmbătat cu pelin.

Vau

16. Și mi-au frânt la număr dinții, hrănit-m-au cu cenușe.

Vau

17. Și s-au lepădat de cătră pace sufletul meu, uitatu-m-am de ceale bune.

Vau

18. Și am zis: „Perit-au sfârșitul meu și nădejdea mea de la Domnul”. ||

3r

Zain

19. Adu-ți aminte de sărăciia și de trecerea mea, de pelin și de fiere.

Zain

20. Cu mintea în voi aduce aminte și va slăbi întru mine duhul meu.

Zain

21. Acestea socotindu-le întru inima mea, pentru aceea voi nădăjdui.

Heth

22. Milele Domnului, că nu ne-am sfârșit, că n-au scăzut milele Lui.

Heth

23. Cunoscut-am dimineață, multă e credința ta.

Heth

24. „Partea mea e Domnul – zis-au sufletul meu –, pentru aceea îl voi aștepta”.

Theth

25. Bun e Domnul celor ce nădăjduiesc într-însul, sufletului celui ce-L caută.

Theth

26. Bine e a aștepta cu tăcere mântuirea lui Dumnezeu.

Theth

27. Bine e omului când va purta jugul din tinerețele sale.

Iod

28. Ședea-va sângur și va tăcea, că au rădicat preste sine.

Iod

29. Pune-va în pulbere gura sa, de cumva va fi nădejde.

Iod

30. Da-va celui ce-l loveaște falca, sătura-să-va de ocări.

Caf

31. Că nu va goni în veac Domnul.

Caf

32. Că de au lepădat, va și milui după mulțimea milelor Sale.

Caf

33. Că n-au smerit din inimă și au lepădat pre fiii omenești,

Lamed

34. Ca să zdrobească supt picioarele Sale pre toți legații pământului,

Lamed

35. Să să abată de judecata omului în vederea feații Celui Preaînalt.

Lamed

36. Să răzvrătească pre om întru judecata sa, Domnul n-au cunoscut.

Mem

*Amos 3, 6. 37. *Cine iaste acesta, care au zis: „Fie!”, neporuncind Domnul? |

Mem

38. Din gura Celui Preaînalt nu vor ieși nici reale, nici bune.

Mem

39. Ce au murmurat omul trăind, bărbatul pentru păcatele sale?

Nun

40. Să cercetăm căile noastre și să căutăm și să ne întoarcem la Domnul!

Nun

41. Să rădicăm inimile noastre cu mâinile cătră Domnul, spre ceriuri!

Nun

42. Noi nedrept am lucrat și spre mânie Te-am chemat. Pentru aceea nu Te putem ruga.

Sameh

43. Acoperit-ai întru iuțime și ne-ai lovit. Ucis-ai, nici iertat.

Sameh

44. Pus-ai nor Ție, să nu treacă rugăciunea.

Sameh

45. Dezrădăcinare și lepădare m-ai pus în mijlocul noroadelor.

Fe

46. Deșchis-au asupra noastră gura sa toți neprietinii.

Fe

47. Înfricoșare și cursă făcutu-s-au noao prorocia și zdrobirea.

Fe

48. Împărțiri de apă au scos ochiul meu, întru zdrobirea featii norodului meu.

Ain

49. Ochiul meu s-au năcăjit, nici au tăcut, căci că nu era odihnă,

Ain

50. Până ce s-au uitat și au văzut Domnul din ceriuri.

Ain

51. Ochiul au prădat pre sufletul meu întru toate featele cetății mele.

Sade

52. Cu vânatul m-au prins ca pre o pasere nepriiatinii miei în zaludu.

3v

Sade

53. Căzut-au în lac viața mea și au pus piatră preste mine.

Sade

54. Vărsatu-s-au ape preste capul meu. Zis-am: „Perit-am!”

Cof

55. Chemat-am numele Tău, Doamne, din lacul cel mai de pre urmă. ||

4r

Cof

56. Glasul meu ai auzit. Nu întoarce ureachea Ta de cătră suspinul meu și de cătră strigări!

Cof

57. Apropiiatu-Te-ai în zi, când Te-am chemat. Zis-ai: „Nu te teame!”

Res

58. Judecat-ai, Doamne, pricina inimii mele, răscumpărătorul vieții mele.

Res

59. Văzut-ai, Doamne, nedreptatea lor asupra mea. Judecă judecata mea!

Res

60. Văzut-ai toată iuțimea, toate cugetele lor asupra mea.

Sin

61. Auzit-ai ocara lor, Doamne, toate gândurile lor asupra mea.

Sin

62. Buzele celor ce să scoală asupra mea și cugetele lor asupra mea toată zioa.

Sin

63. Vezi șederea lor și scularea lor, eu sânt psalmul lor.

Thau

64. Răsplăti-vei lui împrumutul, Doamne, după lucrul mânilor sale.

Thau

65. Da-vei lor pavăza inimii, osteneala Ta.

Thau

66. Goni-i-vei în iuțime și-i vei zdrobi supt ceriuri, Doamne.

Cap 4

Alef

1. um s-au întunecat aurul, schimbatu-s-au fața cea bună, răsipitu-s-au pietrile jirtvealnicului în capul a toată ulița.

Veth

2. Fiii Sionului cei cinstiți și împodobiți cu aur ales, cum s-au socotit, între vase de lut, lucru de mânil olariului?

Ghimel

3. Ci și dracii golit-au țâța, aplecat-au cățâii săi; fata norodului meu cea nemilostivă, ca o strutie în pustie.

Daleth

4. Lipitu-s-au limba sugătoriului de gâtlegiul lui întru seate; pruncii au cerut pâine și nu era cine să le frângă. |

He

5. Cei ce să hrănea desfătat au perit în ulițe; cei ce să doicicia în urșinice au îmbrățișat gunoaiele.

Vau

6. Și mai mare s-au făcut nedreptatea featii norodului meu decât păcatul sodomleanilor, *carea s-au surpat într-o cirtă și n-au prins într-însa mânilor.

*Facer. 19, 24.

Zain

7. Mai albi sânt nazarineanii ei decât neaoa, mai neatezi decât laptele, mai rumeni decât osul vechiul de elefant, decât zanfirul mai frumoși.

Heth

8. Negritu-s-au mai presus decât cărbunii fața lor și n-au fost cunoscuți în ulițe. Lipitu-s-au pielea lor de oase, uscată e și făcută ca lemnul.

Theth

9. Mai bine au fost celor uciși de sabie decât celor omorâți de foame, că aceștia s-au veștețit mistuiți de nerodirea pământului.

Iod

10. Mânile muierilor celor miloase au copt pre fiii săi. Făcutu-s-au mâncarea lor întru zdrobirea featii norodului meu.

Caf

11. Plinit-au Domnul iuțimea Sa, vărsat-au mâniia urgii Sale și au aprins foc în Sion și au îmbucat temeliile ei.

Lamed

12. N-au crezut împărații pământului și toți lăcuiitorii lumii că va intra vrăjmașul și neprietinul prin porțile Ierusalimului,

Mem

13. Pentru păcatele prorocilor ei și nedreptățile preoților ei, carii au vărsat în mijlocul ei sângele celor drepti.

Nun

14. Rătăcit-au orbii în ulițe, pângăritu-s-au în sânge, și când nu putea au ținut primurile sale.

Sameh

15. „Depărtați-vă cei pângăriți!”, au străgat lor. „Depărtați-vă, duceți-vă, să nu atingeți, că au fost ocărăți!” Și, clătindu-să, au zis între neamuri: „Nu va mai || adaoge a lăcui întru dânșii!”

5r

Fe

16. Fața Domnului i-au despărțit, nu va adaoge a să uita la ei. De feațele preoților nu s-au rușinat, nici le-au fost milă de cei bătrâni.

Ain

17. Când încă stam, scăzut-au ochii noștri spre ajutoriul nostru cel deșert, când priviam uitându-ne la neamul care nu putea mântui.

Sad

18. Lunecat-au urmele noastre în calea ulițelor noastre, apropiatu-s-au sfârșitul nostru, plinitu-s-au zilele noastre, că au venit sfârșitul nostru.

Cof

19. Mai iuți au fost gonitorii noștri decât pajorile ceriului, preste munți ne-au gonit și prin pustie ne-au leșuit.

Res

20. Duhul gurii noastre cel uns, Domnul s-au prins în ulițele noastre; căruia am zis: „Supt umbra ta vom trăi în neamuri”.

Sin

21. Bucură-te și te veselește, fata Edomului, carea lăcuiești în pământul Hus! Și la tine va ajunge paharul, îmbăta-te-vei și te vei goli.

Thau

22. Plinitu-s-au nedreptatea ta, fata Sionului, nu va mai adaoge a te muta. Cercetat-au nedreptatea ta, fata lui Edom, descoperit-au păcatele tale.

RUGĂCIUNILE LUI IEREMIE PROROCULUI

Cap 5

1. **A**du-Ți aminte, Doamne, ce ni s-au întâmplat, uită-te și vezi ocară noastră!
2. Moștenirea noastră s-au întors la streini, casele noastre la cei de airi.
3. Săraci ne-am făcut fără tată, maicele noastre ca niște văduve.
4. Apa noastră cu bani o am beut, leamnele noastre cu prețu le-am câștigat.
5. Cerbicelor noastre amănânțat, oboșiți fiind, nu ni să da odihnă. |
- 5v 6. Eghiptului am dat mâna și asirilor, ca să ne săturăm de pâine.
7. Părinții noștri au păcătuit și nu sânt; și noi nedreptatea lor o am purtat.
8. Slujile ne-au stăpânit. N-au fost cine să răscumpere din mâna lor.
9. În sufletele noastre ne aduceam pâinea de cătră fața sabiei în pustie.
10. Pielea noastră ca cuptoriul s-au uscat de cătră fața vifoarelor foametei.
11. Muierile în Sion le-au smerit, și fecioarele, în cetățile Iudei.
12. Căpeteniile cu mâna s-au spânzurat; de fața bătrânilor nu s-au rușinat.
13. Cu tinerii fără rușine rău s-au slujit, și pruncii în lemn au căzut.
14. Cei bătrâni au slăbit din porți, tinerii din hora cântăreților.
15. Scăzut-au bucuria inimii noastre, întorsu-s-au spre jale hora noastră.
16. Căzut-au cununa capului nostru; amar noao, că am păcătuit!
17. Pentru aceea s-au măhnit inima noastră, pentru aceea s-au întunecat ochii noștri,
18. Pentru muntele Sionului, că au perit, vulpile au umblat într-însul.
19. Iară Tu, Doamne, în veac vei rămânea, scaunul Tău în neam și în neam.
20. Căci în veac Te vei uita de noi? Părăsi-ne-vei pre noi într-o lungime de zile?
21. Întoarce-ne pre noi, Doamne, cătră Tine, și ne vom întoarce! Înnoiaște zilele noastre ca din început!
22. Ci, lepădându-ne, ne-ai depărtat, mâniatu-Te-ai foarte împotriva noastră!

